

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 107.674 van 11 juni 2002  
in de zaak A. 95.735/XIV-3644.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat B. VRIJENS,  
                  kantoor houdende te 9000 GENT,  
                  Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 20 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 20 september 1999 en zich vluchteling verklaart op 27 september 1999; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 12 april 2000 beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 25 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (in tegenstelling tot het Commissariaat-generaal) geen melding heeft gemaakt van zijn problemen in Ruse.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat hij wel degelijk problemen in Ruse kende, doch bij wijze van tijdsgebrek deze niet vermeld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoeker opmerkt dat hij in zijn dringend beroep evenals in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal zijn problemen in Ruse uiteenzette. Dat hieruit duidelijk blijkt dat verzoeker geenszins bedrieglijke verklaringen aflegde en dat de gebeurtenissen in Ruse wel degelijk plaatsvonden.

Dat derhalve door verweerder in de bestreden beslissing onterecht wordt gesteld dat verzoeker zijn problemen in Ruse op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzwegen.

Dat verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is.

Dat voorts verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Dat verzoeker van Turkse origine is.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder naliel rekening te houden met de weinig rooskleurige situatie van de etnische minderheden, meer specifiek de etnische Turken, in Bulgarije.

« Elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen. »(...)

Dat immers uit het rapport van het U.S. Department of State dd. 25.02.2000 "Bulgaria Country Report on human rights practices for 1999" blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten misdaden tegen minderheden nalaten te vervolgen (cf. [http://www.state.gov/www/global/human\\_rights/1999\\_hrp\\_report/bulgaria.html](http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/bulgaria.html), "denial of fair public trial")

Dat verzoeker eveneens verwijst naar een arrest dd. 18.05.2000 (Velikova v. Bulgarije) gewezen door het Europees Hof voor de Mensenrechten te Straatsburg. In dit arrest worden de Bulgaarse autoriteiten verantwoordelijk gesteld voor de dood van een Roma tijdens zijn opsluiting door de politie en voor het gebrek aan een grondig onderzoek aangaande de precieze verantwoordelijken en omstandigheden van zijn dood (cf. <http://www.echr.coe.int.>).

Dat uit voormelde rapport en arrest blijkt dat verzoeker wegens zijn origine de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten niet kan inroepen tegen het onrechtmatig optreden van de etnische Turken in Bulgarije.

Dat, gezien de informatie uit het laatste rapport van het U.S. Department of State dd. 25.02.2000 aangaande de mensenrechten in Bulgarije en het arrest dd. 18.05.2000 van het Europees Hof, verweerder in de bestreden beslissing niet zomaar kon stellen dat verzoekers vrees voor vervolging kennelijk ongegrond is.

Dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde. Dat verweerder naliel rekening te houden met de Turkse origine van verzoeker en met de onmogelijkheid voor verzoeker wegens zijn Turkse origine de bescherming in te roepen van de Bulgaarse autoriteiten bij vervolging. Dat verweerder in geen geval verzoekers vrees voor vervolging in zijn land wegens zijn origine grondig heeft onderzocht en getoetst aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; De artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.”;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke

en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht betreft, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat hij het kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag motiveert als volgt:

“Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaart problemen te hebben gekend met andere Turkse Bulgaren omwille van zijn communistisch activisme voor 1991. Het is echter ongeloofwaardig dat betrokkene omwille van deze problemen geen bescherming had kunnen genieten vanwege de Bulgaarse overheid. De BSP, opvolger van de voormalige Bulgaarse Communistische Partij, is immers ruim vertegenwoordigd in het Bulgaarse Parlement (Bulgaria, Country Assessment, Country Information and Policy Unit, april 1998). De partij kan zich derhalve organiseren en deelnemen aan verkiezingen en beschikt over verkozenen en lokale mandatarissen. Bovendien wordt de stad Ruse, waar betrokkene het laatst heeft gewoond, sinds 1995 bestuurd door een communistisch gezinde burgemeester die in oktober 1999 in de eerste ronde werd herverkozen (SWB, 19 oktober 1999). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat betrokkene in Ruse niet veilig was. Ook heeft betrokkene nagelaten een beroep te doen op de politie in Ruse, terwijl de lokale overheid communistisch gezind was.”;

Overwegende dat, wat dit motief betreft, de verzoekende partij aanvoert dat “verweerder naliet rekening te houden met de weinig rooskleurige situatie van de etnische minderheden, meer specifiek de etnische Turken, in Bulgarije”, dat “verweerder naliet rekening te houden met de Turkse origine van verzoeker en met de onmogelijkheid voor verzoeker wegens zijn Turkse origine de bescherming in te roepen van de Bulgaarse autoriteiten bij vervolging”, dat “uit het rapport van het U.S. Department of State dd. 25.02.2000 ‘Bulgaria Country Report on human rights practices for 1999’ blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten misdaden tegen minderheden nalaten te vervolgen (...)”, dat “verzoeker eveneens verwijst naar een arrest dd. 18.05.2000 (Velikova v. Bulgarije) gewezen door het Europees Hof voor de Mensenrechten te Straatsburg”, dat “in dit arrest (...) de Bulgaarse autoriteiten verantwoordelijk (worden) gesteld voor de dood van een Roma tijdens zijn opsluiting door de politie en voor het gebrek aan een grondig onderzoek aangaande de precieze verantwoordelijken en omstandigheden van zijn dood (cf. <http://www.echr.coe.int>)”, dat “uit voormelde rapport en arrest blijkt dat verzoeker wegens zijn origine de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten niet kan inroepen tegen het onrechtmatig optreden van de etnische Turken in Bulgarije” en dat “gezien de informatie uit het laatste rapport van het U.S. Department of State dd. 25.02.2000 aangaande de mensenrechten in Bulgarije en het arrest dd. 18.05.2000 van het Europees Hof, verweerder

in de bestreden beslissing niet zomaar kon stellen dat verzoekers vrees voor vervolging kennelijk ongegrond is”;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat, wat het genoemde rapport van het U.S. Department of State van 25 februari 2000 betreft, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij dit naar haar oordeel determinerend rapport van het U.S. Department of State, niet voegt bij haar verzoekschrift; dat zij weliswaar in de uiteenzetting van haar middel verwijst naar de vindplaats op internet van het integrale rapport van het U.S. Department of State; dat evenwel gelet op de rechten van verdediging van de overige partijen in het geding en gelet op het gegeven dat dit overtuigingsstuk blijkbaar de kern van het bewijs van grief van de verzoekende partij raakt, het de zaak is van de verzoekende partij om erover te waken dat alle, naar haar mening, relevante stukken bij haar verzoekschrift gevoegd zijn of dat minstens verduidelijkt wordt waarom het stuk niet wordt overgelegd; dat zij derhalve, gelet op de bevoegdheid van de Raad van State inzake de beoordeling van de juiste feitelijke gegevens, het niet aan de Raad kan overlaten uit te zoeken of de door haar vooropgestelde beoordeling van de feiten steun vindt in stukken die geen deel uitmaken van het dossier;

Overwegende dat, wat het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (arrest Velikova / Bulgarije van 18 mei 2000, Publ. Eur. Court H.R., Sectie IV, nr. 196) betreft, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar dit arrest zonder het feit dat “in dit arrest (...) de Bulgaarse autoriteiten verantwoordelijk (worden) gesteld voor de dood van een Roma tijdens zijn opsluiting door de politie en voor het gebrek aan een grondig onderzoek aangaande de precieze verantwoordelijken en omstandigheden van zijn dood” te betrekken op haar concrete, persoonlijke situatie;

Overwegende dat de argumentatie die de verzoekende partij ter adstruering van haar kritiek op het hiervoor aangehaalde determinerende motief aanvoert, de Raad van State er niet kan toe brengen aan te nemen dat de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele toestand inzake het niet-verlenen van bescherming door de Bulgaarse autoriteiten aan een etnische Turk vervolgd door andere etnische Turken omwille van het feit meegewerkt te hebben aan de bulgarisatie van Turkse namen, de aan deze wettelijk toegekende discretionaire bevoegdheid overschrijdt; dat derhalve de commissaris-generaal alleen al op basis van dit motief de asielaanvraag kan verwerpen;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

### **B E S L U I T :**

#### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf juni  
tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

**De griffier,**

**W. GEURTS.**

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
griffier.

**De voorzitter,**

**G. DEBERSAQUES.**